

ЗЛАТАН ІБРАГІМОВИЧ
ЛУЇДЖИ ГАРЛАНДО

АДРЕНАЛІН

ТЕ, ЩО Я НЕ РОЗПОВІВ

Харків
«Фоліо»
2022

Глава 1

УДАР ЧЕРЕЗ СЕБЕ

(або про Зміни)

Беверлі-Гілз, восени 2019 року.

Вечір. Ми щойно повернулися з вечері в ресторані. Дзеленчить телефон.

Хелена намагається вгадати: «Міно».

Саме так: Міно Райола, мій агент. Утім, вгадати було неважко. Він вже багато днів засипає мене дзвінками.

Закінчивши грати за «Лос-Анджелес Гелаксі», після вильоту із плей-оф американського чемпіонату МЛС¹, я вирішив повісити бутси на цвях, та Міно робить все, щоб я змінив думку.

Чергова спроба:

— Златане, гравець твого рівня з такими спортивними здобутками не може завершити кар'єру в Америці. Скажуть, що ти боягуз, що став тухтієм, що вдовольнився легкою здобиччю. А де ж той лев на футбольному полі, цар звірів?

— Міно, я пройшов свій шлях. Кінець. Змирися з цим. Але той не вгамовується:

— Аж ніяк. Мусиш повернутися в Європу та довести, що досі здатен грати серед кращих, попри нещастя у Манчестері. Хай навіть на пів року, із січня до червня. Упораєшся з цим викликом, а потому роби, як знаєш. Ти ж Ібра. І маєш піти зі сцени як Ібра. Якщо захочу, вмиє тобі контракт знайду.

¹ МЛС (англ. *MLS, Major League Soccer*) — професіональна футбольна ліга, яка є найвищим футбольним дивізіоном для США і Канади.

— Послухай-но, Міно, ти можеш переконати мене тільки одним: адреналіном. Абиякий контракт мені не треба. Хочу такий виклик, що впорсне мені заряд у жили. Є в тебе такий?

У тридцять вісім я ще здатен гарувати до смерті на тренуваннях, почуватися розбитим з високо піднятою головою, але вранці, коли встаю з ліжка, мені потрібна відповідь на запитання: «Чому ти це робиш, Златане?»

І відповідь може бути лиш одна: це випробування, що обернеться для мене адреналіном, завдяки якому я почуватимуся чудово.

За кілька днів вдома я переглядаю документальний фільм каналу НВО про Дієго Армандо Марадону. І бачу кадри з давнього матчу «Наполі», на яких зображено глядачів на стадіоні «Сан Паоло». Стадіон вщерть переповнений. Режисер зупиняє камеру на трибуні з найпалкішими вболівальниками: парубки позалазили один одному на плечі, співають, вигукують, б'ють у барабани, відчувається, що всі ніби струмом заряджені.

Випроставшись на канапі, пильно спостерігаю, як жилами починає пульсувати адреналін у венах на шиї: тук, тук, тук...

І враз телефоную до Міно:

— Зателефонуй у Неаполь. Піду в «Наполі».

— У «Наполі»?

— Еге ж, піду грати за «Наполі».

— Упевнений? — Міно перепитує спантеличено.

— Хочеш, щоб я грав і надалі? Мій адреналін — це вболівальники «Наполі». Гратиму за них, збираючи на кожній грі по вісімдесят тисяч вболівальників. Виграю скудетто, як у часи Дієго. Усі здуріють, коли виграю чемпіонат Італії. Ось у чім мій адреналін.

Поговорили з клубом, провели перемовини, домовилися. Я у «Наполі».

Тренер — Карло Анчелотті, якого я добре знаю, ми разом працювали у Парижі. Він страшенно тішиться, що ми знову разом у команді, майже щодня розмовляємо телефоном. Пояснює, де бачить мене на полі.

Я не розмовляю з президентом, Ауреліо де Лаурентісом, але вже знаю його. Позналилися кілька років тому, коли я з родиною був у відпустці у Лос-Анджелесі.

Ауреліо де Лаурентіс дізнався, що ми мешкаємо в одному готелі, тому залишив на рецепції мені записку: «Сьогодні ввечері вас запрошено у ресторан», на зворотному боці — адреса. Було схоже не на запрошення, а радше на наказ. «Підемо», — враз мовила Хелена.

Ми провели надзвичайно приємний вечір.

Я знайшов будинок у Позілліпо, може, згодиться мені. Утім, зважаючи, що мешкати там мені лише пів року, й усі переконують, що місто вкрай метушливе, розмірковую: чи не краще оселитися на човні.

У день, коли я маю підписати контракт з «Наполі», 11 грудня 2019 року, президент де Лаурентіс виганяє Анчелотті з команди. У розпал чемпіонату. У мене лихе передчуття. Поганий знак. Не можу я довіряти такому президентові. Такий ані мені, ані команді нездатний забезпечити стабільну роботу. Знаю, хоч Ріно Гаттузо мені й друг, але для того, щоб грати у свої «4–3–3», команда потребує іншого центрального нападника. І справді, від нього анічирк.

Все коту під хвіст.

За кілька днів телефоную Міно й питаю:

— Кому я потрібен більше? Яка команда зараз у лайні найбільше? Мені потрібен не контракт, а виклик.

— «Мілан» у Бергамо програв 5 : 0.

Зазвичай принципово не повертаюсь у команду, в якій вже грав, бо не хочу зіграти гірше, ніж вперше.

Та зараз все по-іншому: «Мілан» програв 5 : 0.

Наказую Міно:

— Дзвони в «Мілан». Підемо до них.

Моїм викликом стане повернути на чільне місце один з найпрестижніших клубів у світі. Якщо вдасться, це вартуватиме більше, ніж все, що мені випадало зробити в інших командах. Ось мій адреналін.

Спочатку поговорили з Паоло Мальдіні, технічним директором, і, на правду, розмова не клеїлася. Окей, це ж я вирішив прийти в «Мілан», я визвався грати, але якщо хочеш мати мене в команді, то треба мене зарядити, виказати довіру, передати запал, переконати, а не бубоніти, що мені вже тридцять вісім. Я теж вмю рахувати мої дні народження.

З Паоло не клеїлася розмова, достоту як і з президентом «Наполі». Потім до перемовин долучився Бобан, й ми почали знаходити спільну мову. Звоні випромінював більше переконаності: «Златане, проси, що хочеш, я тобі це дам».

Ось як треба говорити з Іброю. Тож так Ібра повернувся в «Мілан».

Я не надто знався зі Стефано Піолі, але це не було проблемою. Я ніколи надто не переймався стосунками з тренерами. Завжди поводився з ними дуже професійно. Клопіт був лише з Гвардіолою, але це у нього були зі мною проблеми, а не в мене з ним. Хоча, відверто кажучи, я й досі так і не второпав, які саме. Проаналізувавши партнерів по команді, враз сказав сам до себе: ці добродії гадки не мають, що означає грати за «Мілан».

Мій старий «Мілан» складався з таких особистостей, як Гаттузо, Пірло, Амброзіні, Неста, Кафу, Тіагу Сілва... Стара гвардія.

Коли на тренуванні працював упівсили, з тобою розмовляли крізь зуби. Партнери були небагатослівними, але давали зрозуміти, що ти схибив. І зараз бачу, що на тренуваннях майже всі тренуються покволом. Та я не збирався мовчки спостерігати. Я прийшов у «Мілан», щоб усе змінити й вчинити революцію.

Якось спитав у товариша по команді:

— Перепрошую, але чому ти не біжиш?

А він мені:

— Та де ж, біжу.

Я напосідав:

— Ні, ти не бігаєш. Чи ти чекаєш, що хтось бігатиме замість тебе? Знаєш, коли я замість тебе побіжу? Коли ти для мене щось виграєш, але ти ж у житті нічого ще не вигравав. Отже, починай грати й бігати.

І він побіг.

Товариші по команді слухали мене з повагою й трохи з острахом. Я пильнував, як вони реагують: якщо той, хто пасе задніх, почувши критику, не впорався, а згодом підіймається й змінюється, то саме такі гравці нам були потрібні.

Ми мали навчитися страждати, битися щосекунди в матчі за кожен сантиметр поля, мали стати сильним колективом, єдиною душею, адже тільки так можна виграти.

У нас більше не було «Мілана» десятирічної давнини. На колишній славі далеко не поїдеш, бо інші команди набагато сильніші за нас. Не можемо награвати м'яч, цокаючи, мовляв, «час іде», ані чекати слухної нагоди, щоб зіграти індивідуально. Маємо вигравати гру, борючись як єдине ціле всі дев'яносто хвилин. Та такій поведінці вчишся під час тренувань, віддаючись щодня до кінця. Коли бачив когось, хто цього не робить, говорив йому про це просто у вічі, навіть спершу, ніж помітить Піолі; не наодинці, а перед усією командою, бо те, що

я казав одному, стосувалося й решти гравців, які нас слухають. Я на тренуванні завжди заряджений по максимуму, всім даю перцю.

Тренуючись так день у день, ми виплекали командний дух, схильність до самопожертви, відчуття приналежності до команди. Щоразу, заходячи в роздягальню, я відчував, що партнери по команді дивляться на мене, немов питаючи: «Ібра, а що ми сьогодні робитимемо?» Саме це відчуття захоплювало мене, воно було саме тим викликом, якого я прагнув. Як наслідок, результати теж покращилися.

Та згодом, коли поїхав Бобан, обставини змінилися, запанував страшенний безлад. Важко було збагнути теперішнє «Мілана», а його майбутнє й поготів. Ми, гравці, Піолі та його штаб, почувалися всі одним організмом, єдиним цілим, неподільними, але були ми організмом живого мерця, що крокував до електричного стільця назустріч смерті. Якщо справдиться чутка, що прийде німецький тренер Ральф Рангнік, вилетимо всі, не лише Піолі, але і я, і технічний директор Мальдіні, а з ним і спортивний директор Массара. Всі.

І щодня ми запевняли себе: єдине, чим можемо зарадити халепі, — нашими досягненнями. Сперечатися, розмовляти й вести пусті балачки — марна справа. Важка праця й результати через страждання — ось єдина можлива реакція, єдиний шанс зберегти команду. Ми непохитно вірили в те, що робимо, тож за цих непевних обставин стали ще сильнішими. Згодом я вирішив, що чутки мені набридли, тож треба прояснити ситуацію.

Червень 2020-го. Може, не найліпший момент, бо наступного дня ми мали грати матч за життя, півфінал Кубка Італії проти «Юве». Однак Іван Гацідіс, в. о. головного тренера, перебував на базі «Міланелло», тож я мав скористатися нагодою.

Зміст

Глава 1	
УДАР ЧЕРЕЗ СЕБЕ (або про Зміни)	9
Глава 2	
ДРИБЛІНГ (або про Свободу)	35
Глава 3	
СУПЕРНИК (або про Війну)	54
Глава 4	
М'ЯЧ (або про Любов)	67
Глава 5	
ДОВІРЕНА ОСОБА (або про Багатство)	83
Глава 6	
ЖУРНАЛІСТ (або про Спілкування)	107
Глава 7	
ГОЛ (або про Щастя)	117
Глава 8	
АРБІТР (або про Закон)	132
Глава 9	
ТРАВМА (або про Біль)	148
Глава 10	
ПАС (або про Дружбу)	164
Глава 11	
ДОДАТКОВИЙ ЧАС (або про Майбутнє)	184